

INHOUD

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv
Amstelplein 34
1096 BC Amsterdam

© 2026 Louis Du Moulin en Leen Huijzer
© 2026 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam

Eerste druk 2026

Omslagontwerper: DPS Design & Prepress Studio
Omslagfoto: Sanne Donders
Opmaak: Elgraphic

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

De uitgeverij heeft geprobeerd voor deze publicatie alle rechthebbenden van de afbeeldingen te achterhalen. Mocht u desondanks een afbeelding tegenkomen waarvan u rechthebbende bent en u heeft geen toestemming gegeven voor de publicatie van een foto ervan, neemt u dan contact op.

ISBN 978 90 00 40701 9
ISBN 978 90 00 40702 6 (e-book)
ISBN 978 90 00 40896 2 (luisterboek)

NUR 661
Spectrumboeken.nl

Waarschuwing vooraf: zoals Leen is er maar een!	7
De vlegeljaren: toen was geluk niet heel gewoon	11
Laura: het begin van ongekend geluk en groeiend succes	41
Leen is (weer) zijn eigen baas	56
Een ongekenste stap voor een Nederlandse artiest	64
Geloof in je dromen!	76
Las Vegas aan de Maas	93
Het spektakel gaat door	106
Rotterdam moet gevierd worden	120
De juiste balans	128
De pionier blijft zoeken naar nieuwe avonturen	138
Hand in hand met Rotterdam	171
Toch nog eenmaal Ahoy	187
Van Boekenbal tot Feyenoordfeest	197
Ongekenste hoogtes	205
Leen wordt 75 jaar	214
Van Lee Towers zijn we voorlopig niet af!	238

Nawoord Leen Huijzer	261
Nawoord Louis Du Moulin	263
Onderscheidingen	265
Lijst van arrangeurs	267

WAARSCHUWING VOORAF: ZOALS LEEN IS ER MAAR EEN!

Geloof in je dromen! Dat is dus de titel van dit langverwachte levensverhaal over en door Lee Towers, een zelfportret dat zeker niet zonder discussie tot stand is gekomen. De hoofdpersoon zelf, die volgens eigen zeggen een echte Amerikanist is, had al sinds jaar en dag de Engelse titel ‘Believe in your dreams’ in zijn hoofd. Want juist die vlag dekt volledig de lading van zijn ongekende succesverhaal: op eigen kracht bereikt, ondanks de bedenkingen van anderen. Maar de man in kwestie, Leen Huijzer voor de burgerlijke stand en ‘Mr. Ahoy’ in veler ogen, staat voor zoveel meer. Ook buiten de schijnwerpers is hij een unieke persoonlijkheid, die zich zonder zijn gouden microfoon op tal van andere terreinen heeft doen gelden.

‘Zoals Leen is er maar een!’ is dan ook van toepassing op hem in al zijn facetten, al klinkt het misschien wel erg joviaal. Toch klopt de uitspraak als een bus, want iedereen die hem leert kennen, is al gauw onder de indruk van zijn openheid en spontaneïteit in alle mogelijke situaties. Zelfs onze koning en koningin kunnen daarover meepraten. Want was het niet Lee(n) die tijdens de zogeheten uitblinkerslunch in oktober 2017 het ijs brak door zonder enige schroom tegenover Willem-Alexander en

Máxima een grap met gevatte woordspeling uit zijn mouw te schudden? En wel ongeveer zo: ‘Weet u waarom Italianen koffie uit zulke kleine kopjes drinken? Dat doen ze espresso!’

Het vertellen van moppen is al jaren een van de specialiteiten van het huis Towers, weten de intimi, die daar ook meteen aan toevoegen dat de grappen niet altijd zo geslaagd zijn als hijzelf denkt. Maar houdt dat hem een volgende keer tegen? Geen sprake van! Leen tapt gewoon lustig door en geniet in elk geval zelf van zijn grappen.

Actief blijven als artiest is het beste medicijn voor alles. Hij moet er niet aan denken dat het zingen hem ooit ontnomen zal worden. Vandaar dat Lee zijn stem als een onvervangbaar kostbaar kroonjuweel koestert en als een jonge hond blijft trainen om slijtage tegen te gaan. Optreden, mensen vermaken en hen verstoeld doen staan, dat is na een halve eeuw aan de top in de Nederlandse muziekwereld nog steeds zijn lust en zijn leven. Maar om die positie te behouden moet je wel het nodige doen, beseft hij. Discipline, meegekregen in zijn harde, armoedige jeugd, is daarbij het sleutelwoord dat Lee Towers al vanaf zijn doorbraak in 1975 hoog in het vaandel heeft staan.

Als muzikale gangmaker kan hij ontzettend genieten van feesten en partijen, maar hij heeft niet de behoefte om heel erg uit de band te springen. Aan grensoverschrijdend gedrag heeft hij zich nooit schuldig gemaakt, kan hij met de hand op het hart verklaren. Voor hem is er al meer dan 55 jaar maar één vrouw: Laura, met wie hij inmiddels zijn gouden huwelijk heeft gevierd. Leen vraagt zich soms zelfs af of het leven nog zin zal hebben als ze dat niet meer samen zouden kunnen leiden.

Het mag duidelijk zijn dat Lee anders is dan anderen, de enige in zijn soort. De grote Toon Hermans zag dat al vroeg en adviseerde Lee: ‘Blijf dicht bij jezelf, want zoals jij loopt er in dit land geen tweede rond.’ Zo gezegd door deze ervaren topartiest, zo gedaan door de toen nog ‘groene’ zanger, die eerder al door Willem Duys was ontdekt en gelanceerd. ‘Toon zie ik nog steeds als mijn *godfather*,’ zegt Lee Towers. ‘Hij zei: “Als je het goed blijft doen, Leen, dan komt er een moment dat het niet meer gaat om wat je doet, maar wie je bent.” Dat heb ik goed in mijn oren geknoopt.’

Die bijzondere status heeft Lee Towers intussen allang bereikt. Er wordt hem niet voor niets aan de lopende band gevraagd om acte de présence te geven. Zijn het niet de gastoptredens bij bedrijven, in sportkantines of studentensociëteiten, dan zijn het wel de uitnodigingen voor de meest uiteenlopende evenementen, zoals zijn imponerende bijdrage in september 2020 aan het televisieprogramma *Matthijs gaat door*: een eigen orkestrale versie van ‘Thunderball’ (met het koor van De Nationale Opera), het voor de gelijknamige James Bondfilm geschreven nummer dat nooit de soundtrack haalde. Of denk aan zijn medewerking als *special guest* bij de megaconcerten van Snollebollekes in het afgeladen GelreDome of die van Tino Martin in de uitverkochte Ziggo Dome-reeks. Van een (lucratief) reclamespotje (zoals voor de Koningsdagtrekking van de Staatsloterij in april 2021, zijn medewerking aan de fastfoodketen KFC, of zeer recentelijk samen met zijn kleindochter voor brillenwinkel Hans Anders) is Lee Towers niet vies, zolang het maar strookt met zijn agenda en artistieke geweten. Om die reden kon hij destijds geen ‘ja’ zeggen op het serieuze verzoek om de rol van de schoonvader van André Hazes te spelen in de musical *Hij gelooft in mij* over de Amsterdamse levenspopzanger. Als succesvol col-

lega kon hij hem zeker waarderen, maar Leen wilde door allerlei andere verplichtingen zijn agenda niet maandenlang vrijmaken voor een musicalavontuur. Een wijze beslissing, zo bleek later, want deze productie draaide ruim twee jaar.

De twee woorden 'My Way', die zijn Amerikaanse voorbeeld Frank Sinatra ooit zingend wereldberoemd maakte, gaan helemaal op voor de *selfmade man*, die van werkelijk niets veel meer dan iets maakte. Denk hierbij aan de overweldigende spektakelshows die hij naar Amerikaans voorbeeld in Nederland (lees: Ahoy) introduceerde en als showmaster, regisseur en producent uitbouwde tot een ware traditie met in totaal het lange tijd onaantastbare recordaantal van 51 geslaagde galaconcerten. Pionierswerk, jazeke, waar jongere collega's (van Anita Meyer en Frans Bauer tot René Froger) voordeel uit hebben gehaald en waarvoor ze tot op de dag van vandaag dankbaar zijn. Het respect dat Lee Towers bij hen geniet is fenomenaal. En hetzelfde kan worden gezegd over zijn aanzien als ondernemer binnen het bedrijfsleven, wat onder meer heeft geresulteerd in een wel heel bijzonder eerbetoon in zijn lijfstad Rotterdam: de naar hem vernoemde woontorens The Lee Towers.

Zelf is Leen Huijzer als Lee Towers volgens zowel zijn collega's als zijn fans geworden wat Toon Hermans ooit voor hem was: de godfather van de vaderlandse showbusiness. Hoe dat zo is gekomen is op de volgende pagina's zorgvuldig en beslist ook onthullend uit de doeken gedaan. Veel leesplezier!

DE VLEGELJAREN: TOEN WAS GELUK NIET HEEL GEWOON

Leentje Buitenbeentje? Of toch liever Leen Dondersteen? Het is moeilijk om te kiezen, maar dat hoeft ook niet. Beide etiketten laten zich al heel vroeg en vlot plakken op de jonge Leendert Huijzer, nadat hij op 23 maart 1946, achtenhalf pond schoon aan de haak, het levenslicht zag. Zijn wieg staat in Ridderkerks

buurtschap Bolnes, zoals Leen zelf altijd zegt 'onder de rook van Rotterdam'. Leen groeit op in een fors en vroom arbeidersgezin, woonachtig aan het Dijkje op nummer 9. Aan het hoofd staan de strenge, maar lieve vader Krijn, die stamt uit 1888, en de zorgzame moeder Bastiaantje, die maar liefst dertig jaar jonger is dan haar echtgenoot. Leen is hun vijfde

Zus Corry met broers Ton, Bas en Jan in de kinderwagen in Bolnes.